

LIBRIS

We know
books

Copyright © Hyperliteratura, 2026, pentru prezenta ediție.

www.Hyperliteratura.ro
office@hyperliteratura.ro

DISCLAIMER: Pentru o viață sănătoasă,
consumați minimum două cărți pe lună.

www.Facebook.com/Hyperliteratura
www.Instagram.com/Hyperliteratura
www.Youtube.com/Hyperliteratura

Detalii online despre carte:
www.Hyperliteratura.ro/produs/Ultimul-Imparat-Nemuritor

Tehnoredactor: Dan Iancu
Corector: Dragoș Cărbuneanu

Ilustrații © Bogdan Andronic

Tiraj 1 (ianuarie 2026): 2.500 exemplare

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RUSE, ANDREI

Ultimul împărat nemuritor / Andrei Ruse. - București : Hyperliteratura, 2025
ISBN 978-606-9671-44-3

821.135.1

ANDREI RUSE

ULTIMUL ÎMPĂRAT NEMURITOR

Serie întregită și revizuită

STRĂINUL MISTERIOS

Pe holurile pustii și întunecate ale palatului, se auziră deodată pași grăbiți:

– S-au întors, s-au întors! strigă din toate puterile Ghenadie cel pitic, cu vocea sa ascuțită.

Împăratul era prins în gândurile sale chinuitoare și îi percepu glasul îngrijorat abia când acesta se apropie de camera sa. Atunci tresări din amorțire, se repezi la ușă și o trânti de perete tocmai când și Ghenadie era gata să dea buzna, lovindu-l astfel pe sfătuitoarea sa, care luă o trântea zdravă. De jos și cu un glas secătuit, acesta rosti:

– S-au întors, Măria ta... Pe poarta curții acum intrară câțiva călăreți, parcă mâncând pământul. Au însemnele și steagurile oștii noastre, apoi leșină câteva clipe pe pietrele reci de granit.

Craiului parcă i se lumina ochii. Apucă o făclie dintr-un perete, începu să alerge către Sala Tronului cu ea chiar în straiile de noapte.

– Să vină numaidecât! Să vină! iar timbrul său gros răsună în toate colțurile.

Intră val-vârtej în încăperea, se iviră grabnic și străjile de noapte, apoi auzi ropotul puternic al copitelor de cai, ce înaintau direct prin palat. Oștenii erau atât de zoriți, încât veniră cu armăsarii până în dreptul sălii.

Doar șapte viteji se întoarseră din oastea care, în urmă cu vreo trei săptămâni să fi fost, număra nu mai puțin de o sută și unu. Descălecară agale, schiopătând, erau gârboviți și se țineau cu brațele obosite de coaste și de șale, iar armurile – sau ce mai rămăsese din ele – le erau ruginite, îndoite și lovite în toate părțile, purtând urme de sânge uscat și de arsuri.

Când se apropiară, împăratului nu-i veni a crede ochilor: în locul unor tineri vâjnoși erau niște bătrâni cu trupurile cocoșate și slăbănoage, ce numai printr-un miracol păreau să mai stea în picioare. Iar în mijlocul lor, se afla un moșneag parcă mai pricâjit, într-o mantie roasă și murdară, cu

o glugă ce-i ascundea mare parte a chipului, și o barbă albă și lungă ce-i venea până la brâu.

Ghenadie veni și el din urmă, iar cum intră în sală, se sperie de ei de parcă erau niște stafii. O zbughi speriat după una dintre statuile din jurul tronului.

– Cine sunteți voi? întrebă încruntat craiul. Unde-s curtenii mei?

– Noi suntem ultimii rămași ai Oastei celor O Sută și Unu, îi răspunse cu o voce răgușită unul dintre vârstnici. Eu sunt Darie, Măria ta, și bătrânelul se chinui să îngenuncheze în fața conducătorului. Sunt fiul cel mare al olatului Cetății Albastre.

– Minciuni sfruntate! răcni împăratul. Pe Darie cel Dârz îl știu de când era copilandru. Nu mai devreme de câteva ceasuri m-am sfătuit cu tată-său, cu Dorian, bărbat în toată puterea, de nici cincizeci de ani împliniți, care mi-e ortac de nădejde de-o viață. Aș fi crezut dacă i-ai fi fost bunicu-său, nu să pretinzi că ești odrasla sa!

Dar cu mâna tremurândă, bătrânul arătă către armura sa locul în care se afla stema Cetății Albastre, zgâriată și ștearsă, dedesubtul căreia stătea scris cu buchii de aur numele lui. Împăratul privi cu luare-aminte și zări pe chipul celui din fața sa o privire familiară.

Cu greu, îl recunosc într-un final. Și se înduioșă peste măsură, nepuțând să-și explice în vreun fel cum de unul dintre cei mai iubiți fii ai curții îmbătrânise în asemenea hal în numai trei săptămâni.

– Ascultați-l, rogu-vă, Măria ta, pe acest străin ce l-am adus din cale-afară de departe. Dânsul are să vi le spună pe toate, mai zise Darie.

Apoi se prăvăli la pământ. Iar când armura sa lovi poditura sălii, o buibitură năprasnică îi făcu pe toți din jur să se-nfioare.

Căzură pe rând și ceilalți șase oșteni. Carnea de pe ei se mistui de parcă s-ar fi topit în aer. Numaidecât și oasele, ce li se văzură câteva clipe strălucind, se prefăcură în niște grămăjoare de cenușă și praf.

Chimirele și tăștile, tecile și tolbele din piele ori din pânze, apoi arcurile, săgețile și alte sulițe de lemn, la fel ca mânerle unor buzdugane și câteva scuturi se împrăștiară toate într-o zgură care aproape că dispăru de tot. Doar armurile mai rămaseră din ei, spulberate pe jos și mai închise la culoare, arătând ca niște fierătanii subțiri și firave, de-ai fi putut să le sfărâmi c-o atingere.

Cei câțiva străjeri din caraula de noapte veniră imediat în jurul împăratului să-l protejeze, cu lăncile ridicate, de parcă vârfurile lor ascuțite ar fi avut vreo putere împotriva acelei magii nemaîntâlnite. Încercară fără folos să-l convingă pe crai să se îndepărteze de pulberea rămasă din oștenii săi.

– Asta trebuie să fie vrăjitoria ta! se răsti el deodată către bătrânul în straie răpciugoase. Așa ceva nu e din lumea noastră! Ce blesteme ai adus de pe tărâmurile tale pline de lighioane și iazme descântate?

Atunci moșneagul își dădu jos gluga și-și arătă chipul senin. Avea niște ochi calzi și parcă zâmbea cu un colț al gurii.

– Aista, domnul meu, nu este facerea mea, se apăra străinul. Dară oamenii din împărăția voastră nu-și mai croiră drum de atâta amar de vreme spre celelalte tărâmuri, încât uitară că fieșicare stăpânește legile și timpurile ei. Vă dau încredere că nimenea din Împărăția de Răsărit, cea din care vin, a Tinereții fără Bătrânețe și a Vieții fără de Moarte, nu s-a atins de voi-nicii domniei tale. Dimpotrivă. Fură primiți cum se cuvine: li se dădură până și flori, gustară din toate bunătățile noastre și avurăm mare grijă de rănilor adânci, ce le suferiră bieții de ei în încercările crunte din Lumea de Mieздеzi, ce ne desparte de atâtea veacuri. Iară odată făcând ei cale-ntoarsă și părăsind al nos' tărâm, iată, îmbătrâniră-ntro zi cât alții în zece leaturi, așa cum îi prevenisem. Ei or știut ce-i așteaptă și cu toate astea se jertfiră, chiar cu inima deschisă, pentru pruncul Măriei tale. Pentru a mă aduce aicia, să-l dezrobesc din somnul său de veci.

Ghenadie stătea încă pitit. De spaima celor văzute, ținea ochii închiși și doar asculta, tremurând din toate încheieturile.

– Nu se poate... îngână împăratul. Ce Împărăție de Răsărit? Așa ceva n-am auzit nici din pilde. Ce bazaconii îndrugi acolo, moșneagule? Și cum adică să treacă o zi cât zece ani? Asta-i curată șolomonie³!

– Dară nici vorbă, luminate crai! Eu nu-s dintr-aceia care să umble cu drăcării. E cât se poate de simplu. Am fost și eu odată locuitor aicia, pe vremea când pacea pe meleagurile dumitale abia începea și se înscăuna primul împărat. Însă eu am plecat acum mult, mult prea mult timp din astă lume, pe care acum, iată, nici n-o mai recunosc. Pe când își împărțiră oamenii cu lighioanele răzoarele, când se luară hotărârile ca nici unii și nici alții să nu se mai amestece în treburile ălorlalți.

3 (pop. și solomonie) vrajă, uneltire drăcească

– Și-atunci cum de tu, după cum grăiești, mai vechi decât o oaste adunată la un loc, n-ai îmbătrânit într-o zi cât în zece ani și nu te-ai prefăcut în scrum cu mult înaintea curtenilor mei? se miră împăratul.

Musafirul își trase într-o parte mantia, lăsând să i se ivească un corn de aur, prins la gâtul său de o baieră împletită:

– Îți voi povesti nemijlocit dară, Măria ta, despre aist advar⁴ fermecat, scrijelit cu boci din limbile străvechi ale pământului. Iară numai prin dansul îi voi putea da viață vie fiului domniei tale. Atunci când îl voi îndepărta de trup, și eu, la rândul-mi, voi ajunge praf și pulbere, așa cum mi-ar fi fost scris să fiu demult aicia. Chiar de aceea m-ați chemat și am venit. Să-l lecuiesc pe fătul cel frumos, ca să se poată întoarce acolo de unde-i e locul, când ursita îi va șopti să vie în Împărăția Tinereții fără Bătrânețe și a Vieții fără de Moarte.

– Ce altă împărăție, moșneag nebun? M-ai înnebunit cu împărăția ta! Nu mai dăinuie în lume nicio crăie a oamenilor în afară de aceasta peste care eu domnesc și pe care împărății cei Verzi au stăpânit-o încă de la facerea ei. Există doar lumea de după hotare, de unde pasămite te tragi, a nemernicilor și a drăcoveniilor. Ce să caute băiatul meu în altă parte decât la casa sa? se enervă cumplit cârmuitorul, aproape uitând de boala pruncului său, care zăcea fără să fi deschis vreodată ochii și abia dacă respira.

– Fiul domniei tale, Măria ta, apăi el nu-i bolnav și nici nu poartă vreun blestem asupra-i, după cum ai crede. Nici primul copil zămislit, pe care-l numisei Amedeu – aflat-am de la oștenii matale –, nu fu războlit, deși iată, se stinse la numai două luni de la naștere, fără să privească o dată în jur ori să scoată vreun scâncet.

Ghenadie prinse puțin curaj și ieși sfios de după statuie. Se apropie de străin să-l cerceteze mai îndeaproape, apoi îi zise împăratului:

– Măria ta, eu propun să-l ascultăm, oricine-o fi dansul... Dar de la cap la coadă, căci poate așa or avea o noimă vorbele sale.

– Tu n-ai văzut ce s-a întâmplat cu oștenii noștri? Și ce năzbâtii îi pot ieși pe gură acestui pizmaș, de parcă ar slobozi șerpi înveninați, nu vorbe ticluite? Mai bine să-l închidem și, la cel dintâi cântat al cocoșilor, să-i eliberăm capul smintit de trunchiul său secular, după cum zice.

– De mă veți închide, domnul meu, reveni bătrânul, atuncia de pierdut numa' va avea pruncul, care nu se știe cât mai poate ține, căci viața-i atâr-

4 (inv.) amuletă, talisman (uneori și sub formă de corn)

nă și de câteva ceasuri. De îi voi dea să bea din cornul meu Apă Vie, ce-am adus-o tocmai din Vadul Plângerii, numai așa va birui el somnul adânc în care s-a născut.

– Să-l ascultăm, Măria ta! insistă sfetnicul. Nu isprăvim nimic de-l aruncăm în temniță ori de-i luăm capul. Însă de-l auzim, vom avea fie un înțeles, fie vom hotărî că, adevărat fie spus, e dus cu mințile. Asta rămâne de văzut. Dar măcar vom avea sufletul împăcat. Nu așa ne-a sfătuit și domnișorul Darie, sărmanul? și Ghenadie privi cu tristețe către locul în care oșteanul bătrân îngenunchease și acum nu mai era decât o grămăjoară de cenușă, cu armăturile ruginite căzute peste ea.

Împăratul se încruntă, dădu de câteva ori din mâini, parcă vrând să lovească un vrăjmaș nevăzut, bolborosi câteva ocări printre dinți, dar își dădu seama că sfătuitorul său avea dreptate.

– Spune-mi deci, moșnege, cunoști ce prăpăd s-a coborât asupra fiului meu?

– Dară nu-i vreun prăpăd, Măria ta, după cum și-ți zisei. De mă veți lăsa să vă spun întreaga pildă a lumilor și a Împărăției de Răsărit, a Tinereții fără Bătrânețe și a Vieții fără de Moarte, veți pricepe numaidecât și de ce fiul domniei tale nu se trezește, de ce oștenii întorși se prefăcură-n scrum și de ce, iată, venii eu în grabă și-s gata să-mi dau propria viață pentru prinț. Trebuie doar să-mi îngăduiți să-mi lăsați povestea până la capăt, de la bunurile începuturi până la istoria împărătesei dumitale, Ileana, despre care nu cunoașteți adevărul pe de-a ntregul și nici dansa nu și l-a putut aminti. Iară atunci toate nelămuririle pe care acum nu le pricepeți, cum grăiește și înțeleptul dumitale slujitor, avea-vor apoi un mare înțeles. Atâta aș vrea să-mi permiteți, din mila domniei tale, că am auzit de la vitejii care mă aduseră aici că sunteți un om bun la suflet și cald, o gură de apă. Să-mi răcoresc sângele și să-mi trag sufletul obosit după lungile încercări ce mi-a fost dat să le văd alături de oștenii neînfricați ai acestei împărății, doar ca să ajung nevătămat.

– Să-l ascultăm, Măria ta, haideți!

Și craiul acceptă în cele din urmă, cu toate că era tot nemulțumit:

– Duceți acest bunic ursuz, ce se pretinde magul unui tărâm fără de moarte, auziți voi nemernicie, în Camera de Taină, le porunci gărzilor. Aduceți-i și-un ulcior cu apă proaspătă, să nu se usuze. Și de-ale gurii, să nu

hămesească. Apoi chemați-i pe boieri, să vină de-ndată, căci cu toții vom sta să-i ascultăm netrebniciile acestui zănat. Să ne lămurească el, amărățul, de ce împărăteasa mea prea iubită s-a stins la nașterea unui făt care e mai mult mort decât viu și cum se poate ca niște viteji vrednici, cum fură toți oștenii mei cei mai de seamă, să îmbătrânească în câteva zile cât într-o sută de ani parcă, ca apoi să dispară de tot și numai praful să rămână din ei.

Împăratul ieși furios din Sala Tronului și porni spre odaia sa, să se schimbe în veșmintele crăiești, iar Ghenadie fugi după el, parcă fiindu-i teamă să stea doar cu paznicii lângă străinul misterios.

– Văzurăm cu propriii noștri ochi ce puteri nebănuite ni se arătară, încercă el să-l mai împace pe cârmuitor. Cu siguranță că locul de unde vine ascunde istorii și tâlcuri pe care noi poate nici nu avem priceperea să le pătrundem pe de-a-ntregul. Dar de-a promis el că va fi o noimă în toate aceste grozăvii, atunci să-i dăm ascultare. Căci cine altcineva să deslușească întâmplările din astă noapte și suferința cruntă a micului prinț? Despre astfel de vrăji am auzit povestindu-se numai în legendele și fabulele celor rămași în munți, or fi poate și în tomuri ascunse de cine știe câte sute de ani, de când se spunea că trăiam cu lighioanele și cu fel de fel de alte făpturi încornorate și ne luptam cu ele pe unde ne-ntâlneam. Un bob de adevăr o fi în ele, socot acum, deși mereu am crezut că-s numai scrieri de speriat copiii.

2.

POVESTEA PRIMULUI ÎMPĂRAT VERDE

Gărzile duseră bătrânul strainic în Camera de Taină, din aripa de apus a palatului, acolo unde boierimea și alți oameni de seamă ai împărăției se adunau la fiecare solstițiu, dar și în nopțile cu lună plină, pentru a se sfătui cu privire la legile și la încurcăturile cetăților. Cei trei ostași ai caraulei care îl însoțeau pe străin aprinseră făcliile mari ale încăperii și îl așezară pe acesta în capul mesei uriașe de nuc, ce trona în mijlocul sălii.

Umbre începură să dănțuiască pe zidurile din piatră ca niște spirite nelineștite. Flamurile verzi, având în centru arcul și tolba lui Aleodor cel Dintâi, abia dacă se distingeau, iar încăperea părea acum mai înaltă decât de obicei, încât vârful arcadelor și tavanul se pierdeau în întuneric.

Câțiva poslușnici⁵ apărură numaidecât și așezară pe masă un ulcior plin cu apă rece și un potir, pe care bătrânul îl umplu de vreo trei ori, sorbind cu nesaț, și un colț mare de pâine, alături niște struguri, miezi de nucă și brânză.

Pe ferestre abia dacă se putea zări vreo stea. Luna arăta ca un taler încețoșat și palid, iar peste tot domnea o lumină stranie-albăstruie. Era o noapte răcoroasă și tihnită. Și chiar dacă ropotul cailor și sosirea oștenilor de mai devreme întrerupseră pentru câteva clipe acalmia cetății, acum era din nou liniște și niciun suflet nu bănuia ce se întâmplase.

Împăratul dăduse poruncă să nu se afle de sosirea misteriosului oaspete și mai ales de groaznica soartă a armiei sale, cel puțin până lucrurile aveau să se mai descâlcească. Ordonase ca porțile curții să fie ferecate, iar singurii lăsați să pătrundă fură cei mai apropiați boieri ai curții: Dorian, stăpânul Cetății Albastre, cel care se ocupa de administrarea piețelor împărăției și care abia dacă mai putea sta pe picioare odată ce află de tragica pierire a fiului său; vârtosul Tracos, conducătorul Cetății Roșii, care se îngrijea de

⁵ (în v.) slujitori boierești, servitori

pregătirea străjerilor și a ostașilor, care pierduse și el urmașul său de sânge; și Gorun Necioplitul, păzitorul Cetății de Aur, care se îndeletnicea cu sămădașurile⁶ dărilor și cu avuția crâii.

În numai un sfântar de ceas, cei trei intrară alături de cârmuitor și de Ghenadie în Camera de Taină. Străjerii fură imediat poftiți afară. Împăratul se așeză în celălalt cap al mării mese față de unde-și trăgea încă sufletul străinul; Dorian și Tracos, cu ochii înlăcrimați, pe partea dreaptă a acestuia, iar Ghenadie rămase în stânga cu Gorun, la o oarecare distanță, căci acesta întotdeauna duhnea a sudoare.

– Începe deci cu-nceputul, îi zise Ghenadie, iar bătrânul mai luă o gură de apă proaspătă din potir, își dresă de câteva ori glasul și, sub privirile suspicioase ale tuturor, se porni să le dezlege povestea uitată a celor trei lumi.

– Acum mult, mult timp dară, spuse el, atâta de lung că oamenii și uită ră cum pământul fu înainte, pe când bestiile pădurilor și demonii beznelor îngrozeau satele noastre, ce nu apucau să se prefacă-n curți cu palate ori strașnice cetăți domnești, până când bravul Aleodor adună tăți oamenii și începu Resboiul de Șaptezeci și Șapte de ani, care umplu fiecare colț al lumii de sânge, pe când nu se născuseră nici împărății, și de unde hotare în vremurile celea, iar viața era o întâmplare scurtă, ce se sfârșea numai cu oasele rupte, ei bine, atuncia dară, din marea Ei milostenie, Zâna Oamenilor se coborî din mijlocul bolții cerurilor preț de o zi. Și ne dădu nouă Dânsa, oropsișilor, una dintre cele mai de preț nestemate, făurită chiar pe tărâmul spiritelor, anume Piatra Nemuririi.

Ei bine, cu astă piatră sacră, oamenii se puteau acu tămădui numai-decât și puteau trăi fără bătrânețe și chiar fără de sfârșit, de n-ar fi fost cumplitele bătălii. Având astfel o soartă de izbândă în lumea sălbatică în care furăm aruncați fără speranță. Și iată, cu ajutorul ei, reușirăm să ne luptăm cu lighioanele și cu cele mai înspăimântătoare creaturi ce le-a fost dat să scape prin buricul pământului din Lumea de Jos⁷.

⁶ (inv., reg.) calcule și socoteli, rapoarte

⁷ Se spune că pământul, care plutește pe apă și e ținut la suprafață de Stâlful Creaturului, e ca orice altă vietate: are trup și suflet (apele fiind sângele și venele lui), are cap și coadă, inimă și gură (pe unde treci spre Moarte, prin Apa Sâmbetei), dar și un buric. Iar aici era o fântână părăsită și greu mirositoare, ce făcea legătura dintre lumea terestră și cea de dedesubt. Deasupra fântânii, se deschidea deseori și cerul (sau *Pielea pământului*) și se mai zicea, pe care se urcau Soarele, Luna și stelele) și puteau pătrunde zănele, ielele ori alte făpturi magice din lumea duhurilor.

Nu de puține ori le-am și biruit. De la balauri cu solzi de oțel, ce scui-pau foc și lavă, la țânțari și lăcuste așa de mărunte că nici nu le puteai vedea cu ochii, dară odată ce te înțepau, îți aduceau o moarte dintre cele mai chinuitoare, prefăcând inimile din carne în fier și sângele roșu și cald dinăuntru în nisip și rugină. De la șacali uriași cu trei capete, ce sfărâmau lăncile ca pe bețe uscate, la șerpi groși și lungi ca stejarii, ce ieșeau din dedesubturi și, de reușeai să-i tai în două, aiștia nu se prăpădeau, ci se făceau în locul unuia două blazne și mai fioroase. Numai de le străpungeai inimile cutezai să-i dobori și abia zece oșteni aveau forța de-a răpune unul. Și mai erau și ielele, care aruncau cu farmece cumplite, împânzind mințile oamenilor până nu mai știau de erau ființe ori blestemății fără suflete, până la vrăji ce îi preschimbau în vite sau în porci, iară de foame erau mâncați de propriii lor semeni.

Purtând însă cu ei Piatra Nemuririi, dată de Zâna noastră, văzând că le pot veni de hac o dată, de două ori, apoi de nenumărate, chiar dacă mulți viteji pieiră în dărdora nesfârșitelor lupte, se hotărî, la Marele Sfat al Celor Nouă Magi, ce pe atunci conduceau oamenii, căci nu fuseseră încă numiți împărați, să înceapă o bătălie nemaivăzută, astfel ca pe lume fie să nu mai rămâie picior de fiară, fie să nu mai facă umbră vreun om. Iară așa porni Resboiul cel crâncen de Șaptezeci și Șapte de ani, condus de cel mai iscusit viteaz de atunci, bravul Aleodor, cel cu Paloșul Nemilos.

– Moșul trebuie să fie smintit, Măria ta! se porni deodată Gorun Necioplitul. Vorbește de pietre fermecate făurite în ceruri? Și de hâzenii nepământești, parcă scoase din basne.

– Răbdare... scrâșni printre dinți craiul.

– Și numai printr-un curaj de nestăvilat am împins noi arătările dincolo de răzoarele noastre, unde au rămas pentru totdeauna, adăugă Tracos, cel cu barba pe jumătate sură, pe jumătate neagră, și care cunoștea trecutul cătănesc al împărăției pe de rost. Iar Aleodor cel Dintâi fu cunoscut pentru arcul său, nicidecum pentru vreun paloș...

– Eu vă spun povestea cum s-a petrecut, de mă lăsați s-o isprăvesc...

– Isprăvește-odată, trânti cu pumnul în masă Tracos, iritat peste măsură. Iar oaspetele, parcă pentru a-l zăhăi⁸ și mai tare, mai sorbi o gură de apă.

– Ei bine... Multă vreme trecu și Aleodor al nostru sfârși în bătălii, îm-bătrânit și secătuit de vlagă. Dară oamenii nu se opriră, ci ei se adunară

⁸ (inv.) a-l irita, a-l indispune